

DRAGUTIN MIHAJLOVIĆ

4. travnja 1984. godine umro je prof. Dragutin Mihajlović, direktor Geodetske tehničke škole u mirovini. Umro je tiho i smireno u krugu svoje obitelji koju je neizmerno volio.

Dipl. ing. Dragutin Mihajlović rodio se 1906. godine u malom bosanskom gradiću Cazinu. Rodio se u obitelji u kojoj su već postojale dvije generacije geodeta. Naime, djed mu je u vrijeme vojne aneksije Bosne i Hercegovine kao geodetski stručnjak došao iz Galicije. I otac ing. Mihajlovića bio je geometar.

Ing. Mihajlović ima dva sina koja je školovao u geodetskoj struci, što je volio uvijek isticati i s ponosom govoriti da se u njegovoj obitelji više od 100 godina njeguje ljubav prema geodeziji.

Ing. Mihajlović osnovnu školu pohađao je u Bosanskoj Dubici, a Realnu gimnaziju završio je 1926. godine u Zagrebu. Studirao je na Kulturno-tehničkom odsjeku Tehničkog fakulteta u Zagrebu, gdje je i diplomirao 1935. godine.

Radio je na stručnim poslovima u ondašnjem Gradskom poglavarstvu grada Zagreba. Od 1943. do 1952. godine profesor je, a neko vrijeme i šef Geometarskog odsjeka Srednje tehničke škole u Zagrebu. Od 1952. do 1956. godine opet je u operativni na zadacima nove izmjere. Bio je zamjenik šefa ureda za novu izmjeru u Geodetskoj upravi. Pod njegovim rukovodstvom izvršena je izmjera grada Osijeka. Također je vodio stručni nadzor nad radovima nove izmjere na području Međimurja, grada Koprivnice, Slavonske Požege i na drugim radilištima.

To životno razdoblje posebno je priraslo srcu ing. Mihajlovića, jer je sav taj posao obavljao sa svojim bivšim učenicima.

Od 1956. godine do mirovine opet je profesor na Geodetskoj tehničkoj školi, a u mirovinu odlazi kao direktor škole.

Odgovorio je osam generacija geodetskih tehničara i geometara i proveo u školi četvrt stoljeća. Radio je na odgoju i obrazovanju novih geodetskih kadrova u posebno teškim vremenima, kada se tražila izuzetna sposobnost. Njegovo iskustvo iz praktičnih radova na terenu dolazilo je posebno do izražaja u nastavnoj djelatnosti. Svoje je znanje nesebično prenosio na buduće geodetske kadrove.

Učenike je poticao na samostalan rad. Poznat je bio kao nastavnik koji je tražio od učenika urednost, točnost, pedantnost i sve one kvalitete koje mora imati dobar

geodetski stručnjak, kako na terenskim radovima tako i na radovima na izradi geodetskih planova.

U svojem pedagoškom radu bio je vrlo savjestan i uzoran predavač. Napisao je udžbenik »GEODEZIJA«.

Prof. Mihajlović bio je vrlo popularan kao nastavnik. Uvijek je težio da stručno gradivo prenese i približi što jednostavnije učenicima. Bio je tih i nenametljiv suradnik i kolega, uvijek spreman da pomogne kada je bilo potrebno.

Kao rukovodilac geodetskih poslova bio je discipliniran, a to je tražio i od svojih suradnika. Na svoj način bio je pristupačan, veseo, spreman na šalu, naročito kad životni i stručni problemi iziskuju predah.

Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj. Na posljednjem ispraćaju, uz brojnu obitelj, oprostio se od prof. Mihajlovića veliki broj prijatelja, kolega i drugova.

V. Nevistić

VASILJE MILUTINVIĆ

Rođen je 1. I 1909. godine u naprednoj seljačkoj porodici u Piperima. Osnovnu školu je završio u Stijeni piperskoj a šest razreda gimnazije u ondašnjoj Podgorici (Titogradu). Godine 1927. se upisuje u Geodetskotehničku školu u Beogradu, koju je završio školske 1928/29 godine. Po završetku školovanja zapošljava se u Odjeljenju katastra i državnih dobara ondašnjeg Ministarstva za finansije, te u katastarskim sekcijama radi na novom premjeru zemljišta i to po reonima: Grocke, Bitolja, Kra-gujevca, Užica, Varvarina, Niša, Žitkovca i Beograda. Do 1938. godine radi kao izvr-šilac radova na novom premjeru a posle do kapitulacije 1941. godine u Nišu radi kao tehnički pomoćnik šefa katastarske sekcije.

Rat ga je 1941. godine zatekao kao mobilisanog rezervnog potporučnika. Njemci su ga 14 aprila 1941. godine zarobili u Gostivaru, da bi 29. aprila iste godine u Nišu noću iskočio i pobjegao iz voza, kojim su zarobljeni Jugosloveni prebacivani u nje-mačke zarobljeničke logore. Tom prilikom, osim povreda dobija i jaču prehladu od koje kasnije oboljeva na plućima i posledice tog oboljenja pratile su ga do kraja života.

Za vrijeme rata odbija radna mjesta šefa katastarske sekcije ili katastarske uprave, već kao izvršilac radova na novom premjeru ostaje u Nišu do sredine 1943. godine, kada je premješten u Žitkovac. Odmah po dolasku u Žitkovac — teško se razboljeva u plućima i na bolovanju ostaje do oktobra 1944. godine odnosno do oslobođenja.

Uskoro po oslobođenju premješten je u Crnu Goru na radno mjesto direktora silosa u Nikšiću. Godine 1948. postavljen je za direktora Geodetskog zavoda-Nikšić, na kojoj dužnosti ostaje do 1951. godine. Zbog pogoršanog zdravstvenog stanja prelazi u Beograd na liječenje i tamo ostaje do 1953. godine. Od 1953. nalazi se na dužnosti pomoćnika direktora »HE« — »Perućica — preduzeća u izgradnji« i ostaje do završet-ka hidroelektrane Perućica. Posle je prešao na radno mjesto rukovodioca geodet-skih radova u Elektroprivredi Crne Gore u Titogradu, sa kojeg je radnog mjesta 1965. godine pošao u penziju.

Član K. P. J. postao je 1945. godine. Drug Vaso je savjesno, odgovorno i uspješno izvršavao sve zadatke koje su mu partija i društvo postavljali. U životu je bio prin-cipijelan, skroman i moralno čist, sa roditeljskim odnosom prema svojim saradni-cima i punim razumjevanjem za ljude i njihove životne probleme.

Bio je vrlo aktivan u radu društveno-političkih i stručnih organizacija, tako, da je u vremenu od 1954. do 1961. godine bio predsjednik Saveza geodetskih inženjera i geometara SR Crne Gore kao i član Predsjedništva Saveza inženjera i tehničara SR Crne Gore, i Saveza geodetskih inženjera i geometara Jugoslavije. Za svoj aktivan i plodan rad u navedenim organizacijama, kao i za izvanredne zasluge na ostvarenju njihovih ciljeva i zadataka, dobija Povelje o izboru za zaslužnog člana u navedenim organizacijama. Takođe, i po odlasku u penziju, iako oronulog zdravlja i opterećen porodičnim tragedijama, i dalje aktivno učestvuje u radu društveno-političkih i stručnih organizacija, te je za plodan i koristan rad u 1982. godini odlikovan Ordenom rada sa srebrnim vencem.

U toku svog dugogodišnjeg rada, kao primjeran geodetski stručnjak i izvanredan organizator geodetskih radova na brojnim radilištima i objektima, dao je veliki doprinos u obnovi i izgradnji Crne Gore kao i cijele naše zemlje.

Po prirodi tih i miran i sa veoma toplim odnosom prema ljudima drug Vaso je iznenada umro 17. II 1983. godine u Titogradu. Sahranjen je u porodičnoj grobnici rodnog mjesta.

Uspomena na njegov svetao lik, izuzetnog stručnjaka, časnog čovjeka, primjernog komuniste, dobrog druga i prijatelja ostaće nam u trajnom sjećanju.

Slava mu

V. Begović